

Denne split-CDen mellom bandene Kruzenshtern i Parohod og Vialka tituleres av en merkelig grunn i sådan rekkefølge, selv om sistnevnte åpner gildet.

Den franske duoen Vialka består av barytongitarist Eric Boros og trommeslager/vokalist Marylise Frecheville. De har på hvert sitt hold deltatt på utallige slipp i ymse sammenhenger, men debuterte som duo med den Bob Drake-produserte *Curiosities of Popular Customs* i '05. Stilistisk bygger disse fem låtene videre på samme modell, av Vialka selv beskrevet som turbogypsyfolkpunk, for oss best forståelig som dissonant avant-rock med progressivt fortegn og en punkete utlevering. Denne uhyre hektiske musikken er minst like nyansert som den er avansert, den flommer av lek og fremføres med instrumentale ferdigheter hinsides hakesleppet; især Frechevilles utrolige koordinering av vokal og slagverk må høres for å tros. Og med sin minibesetning plasserer Vialka seg i en kanon som startet med Ruins for over 20 år tilbake og siden har talt navn som Touchdown, I Will Kill You Fucker, Hella, Zombi, Lightning Bolt, Orthreim og Cheval de Frise – samtlige med uttrykk mellom matematisk metal, punk, frijazz, støy, folk og moderne klassisk musikk. Av tilsvarende kilder henter også Vialka, men duoen unikum oppstår av hellingen mot den franske chanteuse-kunstens tradisjon for det feminine underholdningsteateret, ikke minst forsterket ved at Frechevilles stemme lyder påtagelig influert av avantgarde-chanteusen Catherine Ribeiro. Kruzenshtern i Parohod er et eksilrussisk/israelsk instrumentalt band. Musikken deres er aggressiv og meget krevende i sin fusjon av Klezmer (jiddisk folk), østeuropeisk etnisk musikk, rock og frijazz. Også her fremtoner punkverdiene i det energiske lydspåket. Det improviseres løst og

terpes slavisk fra notarket om hinannen, rytmikken og det rasende tempoet vreges med få taktters mellomrom og der skinner like lange stråler av spilleglede og outrert teknisk kapasitet av det hele. Jeg har selv vært en flittig lytter av den forrige KIP-CDen (*Songs* fra '04), da bandet var en trio med besetningen bass/klarinet/trommer, men her er stallen utvidet med en akkordionist, noe som om mulig gjør uttrykket deres enda mer fandenivoldsk og fargerikt. I likhet med Vialkas halvdel – innspilt i løpet av to timer under et dagstopp i Tel Aviv, som del av en verdensturné med et tresifret antall opptrædere på programmet! – har KIP kunnet nyte godt av håndlaget til produksjonsmesteren Udi Koomran.

Begge disse enhetene bærer bud om valøren i det dyriske, det eventyrlige, det ungdommelige og det kompromissløst direkte. Der er livskraft nok i dette oppkoket til å vekke selv det mest døvne kadaver, og resepten skrives herved ut.

Jeg må tilstå at jeg aldri har vært noen stor fan av Lucifer Was – ikke av forbildene deres heller for den saks skyld. Tungrock som er mer seig enn tung og som har mer enn sin rettmessige del av klisjeer har aldri appellert til meg. Men så kommer altså dette norske bandet med en skive som riktignok ikke er noe stilskifte for dem, men som viser seg å være både spretten og frigjort fra ste-reotype forestillinger om hvordan såkalt tungrock skal låte.

De åpner med et halvminutt med kor (eller «kor» etter-som det er gutta selv som er korister, men det låter flott) som starter sånn litt gregorianisk, men som umerkelig smyger over i rock-modus. Tittelsporet, som åpner plata, utmerker seg med friske vendinger og en god melodi. Svein Grenis fløyte gir det litt Jethro Tull-preg (nei,

alle skiver med fløyte ligner ikke JT, men Grenis teknikk er påfallende lik Ian Andersons). Både «Determinati-on», «On Earth» og «Almost Home» som følger, er kjappe låter, og spesielt «On Earth» utmerker seg med lettbeint rytme (som forhindrer at det blir seigt, men ikke står i veien for at det blir tungt), en god og fengende melodi, og ikke minst en fremragende vokalprestasjon av Jon Ruder. Hans gjennomgående fine vokal er faktisk noe av det som gjør denne plata så bra. Ingen påtatte heavy-fakter, kun streit, flott synging. Med seg på laget har de også fått superveteranen Freddy Lindquist både som gitarist og medprodusent. Sannsynligvis er sjakktrekk når det gjelder å få omtale i den mindre spesialiserte musikkpressen.

Avslutningskuttet «Crosseyed» er albumets eneste ballade, blir som sådan noe i enkleste laget og det eneste kuttet hvor ordet klisje dukker opp i bakhodet. Men så kommer koret igjen, og fløyta, og etter hvert tar det seg litt opp.

Plata er drøye 45 minutter lang, men føles kortere. Det alene er et godt tegn!

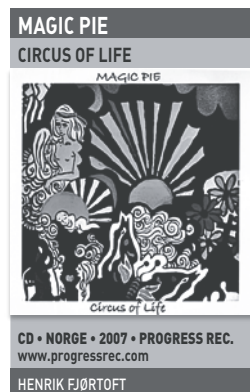
Vel, du kan ikke anklage Lumsk for å stivne i formen. Bandet, som vanligvis blir regnet for å være Gåtes etterfølgere, har med sitt tredje studioalbum gått fra nynorsk og trollsagn til riksmål og Knut Hamsuns lyrikk. Ja, nettopp, alle tekster på *Det Vilde Kor* er hentet fra Hamsuns diktsamling ved samme navn.

Hva så med musikken, er den tilsvarende endret? Ja faktisk. Selv om Lumsk fortsatt regnes som et hardrock-band så er denne kategoriseringen nå blitt tvilsom. *Det Vilde Kor* er langt mer melodios enn forgjengerne. Også folk-motivet er endret i svar med det litterære inn-

holdet; Mens Lumsk tidligere brukte gamle folketoner fra innlandet, lar de seg nå inspirere av gammaldans og folkeviser fra tidlig 1900-tall.

Albumet åpner friskt, men høydepunktene lar først vente på seg. Ikke før på «Lad Spille Med Vaar Over Jordan» kan vi snakke om en fullkommen sammensmelting av folkemusikk og prog. Her høres Lumsk ut som Kansas på en god dag, med fyldige arrangementer, opprømt fiolinspill, og glitrende pianobrus. Men høydepunktet er utvilsomt den firdelte «Svend Herulfsens Ord», der Lumsk viser seg fra sin mest kreative side. Sekvensen er preget av hyppige taktskifter, og vekslers uanstrengt mellom gammaldans, jazz, melodios prog og symfonisk metal på vei mot et strålende klimaks.

Jeg kan ikke helt fri meg for mistanken om at Lumsk håper å få plass på Norsktoppen med ballader som «Om Hundrede Aar Er Alting Glæmt» og «Godnat Herinde». Balladene er vakre, med utsøkte arrangementer som fortsatt smaker av folk, men de er også stillestående. Og det er mange av dem. Dette gjør *Det Vilde Kor* til et mer ujevnt album enn hva som burde være nødvendig.

Med debuten *Motions Of Desire* seilet Magic Pie opp som et av landets fremste progressive rockeband, så det er med stor forventning at jeg endelig legger oppfølgeren *Circus Of Life* i spilleren.

Rent lydmessig syns jeg denne er nokså lik debuten, men er kanskje hakket hvasere. Albumet består av tre låter; «Circus Of Life», «Pointless Masquerade» og «Watching The Waters». Førstnevnte er inndelt i 5 kutt, og denne teller hele 45 minutter totalt. Det er også denne låten som først og fremst fanger oppmerksomheten på skiva, og da spesi-

elt «Trick Of The Mind», som på mange måter minner om «Change» fra debuten. Musikalsk kan Magic Pie beskrives som et melodios rockeband med røtter innenfor symfonisk progrock, 70-talls hardrock og til dels nyere metal. Om jeg skal sammenligne dem med noen må det bli The Flower Kings og Galleon, men bandet viser også referanser til Yes, Deep Purple og Dream Theater.

Instrumentallåten «Freakshow» er vel den låten som retter flest blikk mot 70-tallets hardrock. «What If» er albumets ballade, og har også mange referanser til 70-tallet. Glimrende vokale prestasjoner preger denne låten såvel som resten av albumet. En av de mange kvalitetene til Magic Pie er deres vokalister, for det er nemlig hele tre vokalister som fungerer som såkalt lead vocal på *Circus Of Life*. Allerede nevnte «Trick Of The Mind» starter i ekte progmetal-ånd, og kunne like godt ha vært Dream Theater. Men låten utvikler seg, og fylles etter hvert av symfonisk progrock full av skifter i tempo, stil og melodi. Magic Pie har mange fellestrekk med våre svenske naboer i The Flower Kings, og denne låten bekrefter nettopp den sammenligningen. Kim Stenbergs flotte soloer dukker frem på flere av låtene, og har blitt litt av Magic Pies varemerke. Albumets to siste spor har fått titlene «Pointless Masquerade» og «Watching The Waters». Førstnevnte er en nokså heavy og progressiv låt med vokale harmonier som minner mye om Spock's Beard eller Gentle Giant. «Watching Of The Waters» på sin side er skrevet av keyboardist/vokalist Gilbert Marshall. Denne er albumets mest fengende låt med sitt flotte driv og sterke melodi.

Per i dag sitter jeg med følelsen av at *Circus Of Life* har overgått debuten *Motions Of Desire*. Det er ikke én svak låt på dette albumet, og det er såpass variert og spennende at det sjelden blir kjedelig. Pluss for dyktige musikere og vokalister, sterke melodier og en flott blanding av musikalske stilarter!